

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce: **AQUAPLAN a.s.**, se sídlem Koutného 2268/1, Brno, IČ: 276 74 967, zastoupen Mgr. Michaelem Buchlovským, advokátem, se sídlem Kopečná 11, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2013, č.j. 2550/560/12, 106601/ENV/12, sp.zn. OP 60/2012,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2013, č.j. 2550/560/12, 106601/ENV12, sp.zn. OP 60/2012 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Brno ze dne 7. 11. 2012, č.j. ČIŽP/47/OOP/1203913.021/12/BPL (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím bylo podle ustanovení § 66 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 114/1992 Sb.“) žalobci zakázáno na území registrovaného významného krajinného prvku Grunty v k.ú. Jiříkovice provádět orgánem ochrany přírody nepovolené zásahy, které by mohly vést k poškození nebo zničení tohoto významného krajinného prvku nebo ohrožení či oslabení jeho ekologicko-stabilizační funkce, zejména umísťovat (ať už vlastními prostředky, nebo prostřednictvím najatého subjektu) jakékoliv rekreační objekty (stavby, zařízení či výrobky

plnící funkci stavby), včetně mobilních objektů typu maringotka, obytný přívěs, obytný vůz atd., jakož i s tím spojené odstavování a parkování motorových vozidel.

Žalobce v podané žalobě namítl, že napadené rozhodnutí obsahuje zásadní nedostatky ve zjištění skutkového stavu a je neurčité a v důsledku těchto vad nepřezkoumatelné a nevykonatelné. Uvedl, že je přesvědčen, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, když celé správní řízení bylo vedeno v rozporu se správním řádem.

Namítl, že o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí rozhodoval Ing. J. P., ředitel odboru výkonu státní správy VII, vůči kterému žalobce vznesl podnět k vyloučení z rozhodnutí. O tomto podnětu nebylo v době podání žaloby pravomocně rozhodnuto. Ing. P. rozhodoval ve věci vydání rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2012, č.j. 953/560/12, a rovněž ve věci vydání stanoviska ze dne 6. 8. 2012. Jelikož tedy Ing. P. rozhodoval i o podaném odvolání, došlo dle názoru žalobce k porušení základního právního principu „nemo iudex in causa sua“. Tím, že Ing. P. rozhodoval v průběhu řízení před Českou inspekcí životního prostředí (dále jen „ČIŽP“), je osobou podílející se na výkonu pravomoci správního orgánu, má jistý poměr k věci skrze své dřívější rozhodování, a tudíž může mít takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze důvodně pochybovat o jeho nepodjatosti. Tato úřední osoba tedy měla být z projednávání věci vyloučena a spolu s ním i všichni jeho podřízení.

Žalobce dále zkonstatoval, že sice usnesením náměstka ministra životního prostředí, státním tajemníkem pro sekci státní správy bylo rozhodnuto tak, že Ing. J. P. není z odvolacího řízení vyloučen, avšak žalobce podal proti tomuto usnesení rozklad. O tomto rozkladu nebylo do dne podání žaloby rozhodnuto, napadené rozhodnutí tak bylo vydáno předčasně.

K osobě Ing. P. žalobce dále uvedl, že ve stanovisku ze dne 6. 8. 2012 dal Ing. P. jednoznačně najevo své kladné stanovisko k budoucímu rozhodnutí ČIŽP a současně zde hodnotil procesní postup žalobce. Dle názoru žalobce tak ještě před samotným prvostupňovým rozhodnutím, proti kterému se následně žalobce odvolal, Ing. P. již vyjadřoval svůj postoj k věci a de facto sdělil ČIŽP, že může pokračovat v řízení a že její rozhodnutí bude odvolacím orgánem akceptováno. Z uvedeného tak dle názoru žalobce vyplývá poměr Ing. P. k věci, pro nějž lze pochybovat o jeho nepodjatosti.

Žalobce dále namítl, že jak rozhodnutí prvostupňové, tak napadené rozhodnutí, jsou nicotná. Uvedl, že v průběhu řízení opakovaně upozorňoval na skutečnost, že celé řízení je vedeno v rozporu se správním řádem. Řízení bylo dle názoru žalobce zastaveno rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 6. 2012, č.j. 953/560/12, které obsahovalo výrok „*usnesení... se zrušuje a řízení se zastavuje.*“ Správní orgány obou stupňů tuto námitku v průběhu řízení odmítaly s tím, že byla zastavena jen ta část řízení, která se týkala usnesení ČIŽP o zajištění důkazu ze dne 14. 3. 2012, č.j. ČIŽP/47/OOP/12039133.002/12/BPL, ovšem ostatní části řízení zastaveny nebyly a pokračují dál. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2012, č.j. 953/560/12, je dle názoru žalobce konstitutivním rozhodnutím a doručením všem účastníkům, tj. okamžikem nabytí právní moci, bylo celé řízení zastaveno. Žádný ze správních orgánů od tohoto okamžiku neměl pravomoc činit jakékoliv další kroky.

Dále uvedl, že na jeho námitky v průběhu řízení bylo reagováno stanoviskem žalovaného ze dne 6. 8. 2012. Toto stanovisko však nemůže dle názoru žalobce vyvolávat žádné právní účinky a nemůže nijak ovlivnit pravomocné rozhodnutí ze dne 14. 6. 2012, č.j. 953/560/12. Výklad rozhodnutí správního orgánu nelze provádět a i v případě, že by to možné bylo, nebylo by možné tímto výkladem dospět k závěru v neprospěch žalobce. Dále

uvedl, že argument obsažený ve zmiňovaném stanovisku, že řízení nemohlo být zastaveno jako celek, protože odvolání bylo podáno pouze pro část řízení, nemůže obstát, jelikož český právní řád nepřipouští pro institut odvolání částečné zastavení řízení.

Žalobce dále v podané žalobě uvedl, že prvostupňovému rozhodnutí vytýkal jeho nepřezkoumatelnost z důvodu, že nebylo náležitě a dostatečně odůvodněno. Této námitce žalovaný přisvědčil, avšak rozhodnutí ČIŽP nezrušil, ale pustil se do napravování pochybení ČIŽP. Žalovaný tak dle názoru překročil kompetence odvolacího orgánu.

Dále namítal, že v celém správním řízení nebyl uveden jediný argument podepřený důkazem k tomu, jakou činností a jak přesně by mohla být způsobena nedovolená změna významného krajinného prvku Grunty, jež je jedním ze základních předpokladů pro vydání rozhodnutí podle ustanovení § 66 zákona č. 114/1992 Sb. Na takovou činnost je pouze usuzováno z chování předchozího vlastníka pozemků nacházejících se na ploše významného krajinného prvku Grunty a z přepisu internetové diskuze na webu www.grunty.cz, což je ale důkazní prostředek v tomto správním řízení zcela nepoužitelný, neboť rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 6. 2012, č.j. 953/560/12, bylo usnesení o zajištění tohoto důkazu zrušeno. Není tak z žádného důkazu zřejmé, že předpokládanou činností žalobce má být instalace rekreačních objektů a parkování motorových vozidel.

Dále uvedl, že veškerá argumentace správních orgánů vychází pouze z informací, které měly být umístěny na webových stránkách www.grunty.cz, a které jsou bez jakéhokoli důkazu označovány za webové stránky žalobce. V napadeném rozhodnutí je tento důkaz používán, jsou citovány i další údaje z těchto webových stránek, aniž by byl stav tohoto webu jakkoli důkazně zachycen a byl prokázán vztah mezi žalobcem a informacemi z tohoto webu čerpanými. Takové jednání správních orgánů označil žalobce za svévolné a v rozporu se zákonem.

Namítl také, že byl zcela nedůvodně a bez jakéhokoli důkazu spojován s aktivitami AQUAPARK MORAVA s.r.o., když tato společnost je zcela odlišnou právnickou osobou, se kterou nemá žalobce nic společného a nemohl tudíž vědět o jejích záležitostech.

Uvedl, že na předmětném území neumístil žádné stavby, karavany ani motorová vozidla, prvostupňové rozhodnutí tak bylo vydáno z preventivních důvodů. Takové rozhodnutí však musí být podepřeno jednoznačnými důkazy a nezpochybnitelnými argumenty, což v tomto případě zcela chybí. Nepopřel, že předmětné území chce využít ke svým aktivitám, a proto si nechal vypracovat Posouzení vlivu záměru „Využití ploch u vodní nádrže Grunty v k.ú. Jiříkovice“ na zákonem chráněné zájmy ochrany přírody, zpracované RNDr. J. Z., CSc. Z tohoto posouzení vyplývá, že využití ploch u vodní nádrže Grunty není v konfliktu se zákonem chráněnými zájmy ochrany přírody. Ze strany ČIŽP i žalovaného byly posouzení vytýkány určité nedostatky. K tomuto však nejsou tyto správní orgány dle názoru žalobce kompetentní, když z jejich strany nebyl zadán k vypracování žádný posudek či posouzení.

Z posouzení dále vyplývá, že stavby a zařízení, které na předmětném území byly dříve umístěny, na předmět ochrany nijak škodlivě nepůsobily, naopak byla zjištěna přítomnost širokého spektra rostlin a živočichů. Tyto skutečnosti nebyly při rozhodování respektovány a naopak bylo rozhodnuto o zákazu činnosti, aniž by to bylo podepřeno relevantními důkazy a případným odborným zkoumáním v lokalitě samé.

Žalovaný správní orgán v písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí.

Uvedl, že žalobce sám v průběhu řízení opakovaně připustil, že hodlá předmětné území využívat obdobným způsobem jako jeho předcházející uživatel, což vyplývá ze „Studie cílového záměru využití ploch u vodní nádrže Grunty“, kterou zpracoval Ing. arch. V. V. a kterou žalobce v řízení předložil. Na základě této studie bylo zpracováno výše uvedené posouzení z února 2011 provedené RNDr. J. Z. K takovému záměru či užívání pozemků a přilehlé vodní plochy bylo a je nutné mít předchozí souhlasné závazné stanovisko podle ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. vydané příslušným orgánem ochrany přírody, kterým však žalobce v období po 30. 11. 2011 (den, kdy nabyl vlastnické právo k pozemkům a nemovitostem, které se na nich nepovoleně nacházely) nedisponoval. Žalobce koupil od AQUAPARK MORAVA s.r.o. předmětné pozemky s veškerými nemovitostmi, včetně jejich součástí i příslušenství, z nichž některé existovaly v rozporu se zákonem (rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2011, č.j. 286/560/10, 101311/ENV/10, právní moc 26. 5. 2011). Již od uzavření kupní smlouvy dne 21. 12. 2006 byly nezákonně existující objekty ve vlastnictví žalobce a disponoval s nimi. Za dané situace tak nebylo možné vyloučit, že žalobce bude tyto objekty i nadále využívat ke své činnosti, např. komerčnímu rybolovu, rekreaci, pronájmu, ubytování či k jinému užívání třetími osobami, popř. dojde k jejich nahrazení umístěním mobilních či dočasných objektů. Za situace, kdy žalobce od konce roku 2006 (nejprve prostřednictvím třetích osob) k datu 9. 3. 2012 (den, kdy se jednatel žalobce při ústním jednání dozvěděl o záležitostech týkajících se AQUAPARK MORAVA s.r.o.), realizoval své podnikatelské aktivity bez závazného stanoviska podle ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., a v dalším období odmítal připustit, že tento protiprávní stav je třeba uvést do souladu s příslušnými právními předpisy, bylo dle názoru žalovaného na místě, aby nutnost jejich dodržování byla žalobci zdůrazněna formou vydání napadeného rozhodnutí.

K námitkám týkajícím se pochybnosti o nepodjatosti Ing. J. P. žalovaný uvedl, že formálně nepostupoval správně, když nevyčkal, jak bude rozhodnuto o rozkladu žalobce. V konečném důsledku bylo usnesení ze dne 18. 7. 2013, č.j. 905/430/13, 44956/ENV/13, jímž bylo rozhodnuto o tom, že Ing. P. není vyloučen z odvolacího řízení, potvrzeno rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 6. 11. 2013, č.j. 4835/M/13, 76522/ENV/13. Dále uvedl, že z teorie práva vyplývá, že úřední osoba se podjatou nestává, ani nepřestává být. Podjatost je stav, který podle ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu nastává ze zákona při splnění zákonem stanovených podmínek. V daném případě zákonem předpokládané podmínky naplňující znaky podjatosti Ing. P. nikdy nenastaly, a tato skutečnost tedy v konečném důsledku neměla vliv na zákonnost ani věcnou správnost žalobou napadeného rozhodnutí.

K námitce ohledně nicotnosti napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že usnesení o zajištění důkazu před zahájením správního řízení není konstitutivním rozhodnutím ve věci následně vedeného řízení podle ustanovení § 66 zákona č. 114/1992 Sb., které bylo zahájeno z moci úřední oznámením ze dne 20. 3. 2012. Žalovaný připustil, že v návěti čistě procesního rozhodnutí ze dne 14. 6. 2012, č.j. 953/560/12 výhradně zaměřeného na posouzení naplnění podmínek postupu ČIŽP při zajišťování důkazu sice na uvedené řízení odkázala, učinila tak však čistě z praktického důvodu. V dalším pak žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na obsah sdělení ze dne 6. 8. 2012, které bylo vyhotoveno na základě žádosti ČIŽP.

Ke sdělení ze dne 6. 8. 2012 dále žalovaný uvedl, že tímto sdělením výlučně metodického charakteru nijak nehodlal měnit své rozhodnutí ze dne 14. 6. 2012, č.j. 953/560/12. To by ani formou sdělení podle části IV. správního řádu nebylo možné.

Dále žalovaný uvedl, že na podkladě spisu bylo možno nedostatky prvostupňového rozhodnutí doplnit. Proto s ohledem ke své kompetenci a s přihlédnutím k ekonomii řízení odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zejména kvůli jeho přesvědčivosti precizoval, když výrok samotného rozhodnutí potvrdil. Provedená precizace odůvodnění neměla dle názoru žalovaného vliv na výrok prvostupňového rozhodnutí ani na jeho věcnou správnost.

K další námitce žalovaný uvedl, že z ustanovení § 66 zákona č. 114/1992 Sb. vyplývá, že se jedná o preventivní nástroj orgánů ochrany přírody sloužící k zamezení či zákazu činností, které by mohly způsobit nedovolenou změnu obecně nebo zvláště chráněných částí přírody. Z okolností případu vyplynulo, že žalobce nehodlá ustanovení zákona č. 114/1992 Sb. respektovat dobrovolně, ačkoliv byl na neslučitelnost svého záměru s veřejným zájmem na ochraně přírody opakovaně upozorňován. I s ohledem na to, že se po několika letech podařilo na podkladě rozhodnutí ČIŽP ze dne 8. 10. 2010, č.j. 47/OOP/SR/02/0721707.002/10BPL, změněného rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 5. 2011, č.j. 2861/560/10, 101311/ENV/10, z části uvést pozemky ve významném krajinném prvku Grunty do „původního stavu“, bylo žádoucí tento trend minimálně udržet a v dalším období nepřipustit např. umísťování mobilních obytných objektů a jiných škodlivých činností, které by předchozí stav opět vyvolaly, resp. by byly realizovány v rozporu se zákonem. Na škodlivou činnost tak nebylo pouze usuzováno.

K námitce, že neexistuje žádný důkaz, ze kterého by mělo vyplývat, jakou činností a jak přesně mohla být způsobena nedovolená změna předmětného území, žalovaný uvedl, že takový důkaz poskytl správním orgánům sám žalobce, když ve svém odvolání ze dne 20. 3. 2012 si pro své další působení ve významném krajinném prvku Grunty osvojil záměr původně předložený AQUAPARK MORAVA s.r.o., a to v rozsahu již zmiňované studie, která realizaci podmiňuje přípustných či zákonem zakázaných činností či záměrů předpokládá.

K přepisu internetové diskuze na www.grunty.cz žalovaný uvedl, že to, že tento důkaz nebyl ČIŽP zajištěn souladu se zákonem, neznamená, že v této souvislosti zaznamenaná zjištění nelze využít jako podpůrný podklad následně vedeného správního řízení.

K námitce, že nebylo prokázáno, že webové stránky souvisí se žalobcem, žalovaný uvedl, že tato námitka je čistě účelová, protože kdo jiný, než vlastník předmětného vodního díla, vlastník objektů na pozemcích ve významném krajinném prvku Grunty by mohl s těmito disponovat a souhlasit s takovým využitím svého majetku i třeba prostřednictvím třetí osoby, který je nabízen veřejnosti k rybaření, rekreaci, ubytování či jiným činnostem. Odpovědnosti za realizaci takového záměru se žalobce dle žalovaného nemůže zbavit ani v případě, že by celý areál pronajal třetí osobě.

K námitce týkající se spojování žalobce s aktivitami společnosti AQUAPARK MORAVA s.r.o. žalovaný uvedl, že se žalobce mylí, pokud se domnívá, že se při koupi movitého či nemovitého majetku nemusí zabývat tím, v jakém právním stavu se tento nachází. Bylo pouze na něm, že do svého vlastnictví přijal od AQUAPARK MORAVA s.r.o. majetek, tj. akumulární vodní nádrž s rybami a příslušenstvím, pozemky a nelegálně existující objekty staveb na předmětném území, tedy již s realizovaným záměrem, který však postrádal předchozí vydání závazného stanoviska dle ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. Žalovaný připomněl, že v současnosti neexistují vodoprávní povolení či stavební povolení k využití předmětné nádrže a přilehlých pozemků pro rybolov, ubytování, rekreaci či jiné aktivity. Záměr je rovněž v rozporu s platným územním plánem pro obec Jiřkovice. Pokud žalobce chtěl v obdobném směru, ať už sám nebo prostřednictvím třetí osoby, dále ve významném

krajinném prvku působit, bylo jeho povinností tento protiprávní stav nejprve odstranit. To se však nestalo a jak je z obsahu spisu zřejmé, v protiprávním užívání vodní plochy, pozemků a umísťování nepovolených objektů (byť mobilních) bylo v průběhu roku 2012 a 2013 pokračováno. Zjištění stavu věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, zahrnuje objasnění právního vztahu k předmětným nemovitostem, zjištění časových posloupností a vymezení rozsahu odpovědnosti právnických osob za vznik a trvání zjištěného protiprávního stavu. V daném případě bylo dle názoru žalovaného na místě informovat vlastníka objektů o tom, že z větší části došlo k jejich odstranění, že zbývá odstranit objekty č. 2 a 4 a že v této souvislosti realizovanou činnost nelze ani do budoucna tolerovat.

Žalovaný k posouzení RNDr. J. Z. uvedl, že ČIŽP i žalovaný disponují dostatečným odborným potenciálem, aby byli schopni věc z hlediska veřejného zájmu na ochraně přírody kvalifikovaně posoudit. V daném případě tak nebylo nutné vypracovávat oponentní znalecký posudek. Dále k tomuto posouzení uvedl, že neobsahuje porovnání stavu významného krajinného prvku Grunty před tím, než došlo k jeho nedovolené změně v důsledku dlouholeté činnosti AQUAPARK MORAVA s.r.o. a později žalobce. Orgánům ochrany přírody nebylo před realizací záměru umožněno posoudit jeho důsledky na v té době dochovaný stav přírody ani jeho potenciál. Posouzení současného, tedy do značné míry již záměrem změněného stavu kvality biotopu je proto dle názoru žalovaného z hlediska skutečné škodlivosti předmětného záměru irelevantní.

Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Dne 5. 1. 2012 bylo na pozemcích parc. č. 631/1 a 631/2 v k.ú. Jiříkovice při místním šetření ČIŽP zjištěno, že nebyly odstraněny objekty č. 2 a 4 uvedené v rozhodnutí ČIŽP ze dne 8. 10. 2010, č.j. 47/OOP/SR02/0721707.002/10/BPL, změněného rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 5. 2011, č.j. 2861/560/10, 101311/ENV/10. Tímto rozhodnutím byla společnosti AQUAPARK MORAVA s.r.o. uložena povinnost navrátit dotčené části registrovaného významného krajinného prvku Grunty do původního stavu, tj. bez 10 nedovoleně postavených objektů.

Dne 9. 3. 2012 proběhlo ústní jednání ve věci uložení pokuty společnosti AQUAPARK MORAVA s.r.o. za naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ustanovení § 88 odst. 2 písm. g) zákona č. 114/1992 Sb. Tohoto ústního jednání se zúčastnil pan M. M., místopředseda představenstva žalobce.

Ve správním spise je založen protokol o zajištění důkazu ze dne 14. 3. 2012, č.j. ČIŽP/47/OOP/1203913.001/12/BPL, jehož obsahem je komunikace zaznamenaná inspekcí dne 1. 3. 2012 na internetových stránkách www.grunty.cz. Téhož dne vydala ČIŽP pod stejným číslem jednacím usnesení, sp.zn. 1203913/12, kterým provedla podle ustanovení § 138 odst. 1 ve spojení s ustanovení § 53 správního řádu zajištění důkazu listinou – internetových stránek www.grunty.cz (dále jen „usnesení o zajištění důkazu“). ČIŽP tento důkaz zajistila z toho důvodu, že na uvedené stránce zaznamenala diskuzi o tom, že provozovatel vodní nádrže se chystá nadále předmětné pozemky využívat ve stejném nebo obdobném rozsahu a způsobem, jako tomu bylo v případě AQUAPARK MORAVA s.r.o. Z obsahu diskuze a účastníky opakovaně uváděného oslovení „pane M.“ ČIŽP nabyla dojmu, že pod označením diskutujícího „Grunty“ vyjadřuje své názory k dalšímu provozování vodní nádrže Grunty pan M. M., místopředseda představenstva žalobce (den vzniku funkce: 31. 8. 2010, den zániku funkce: 16. 7. 2012).

Oznámením ze dne 20. 3. 2012, č.j. ČIŽP/47/SR01/OOP/1203913.001/12/BPL bylo se žalobcem zahájeno správní řízení podle ustanovení § 66 zákona č. 114/1992 Sb.

K odvolání žalobce bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 6. 2012, č.j. 953/560/12, 33255/ENV/12, zrušeno usnesení o zajištění důkazu a řízení ve věci zastaveno.

V odůvodnění žalovaný uvedl, že přezkoumal zákonnost odvoláním napadeného usnesení o zajištění důkazu listinou a jeho věcnou správnost. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č.j. 1 As 33/2011-58, který se zabýval zajištěním důkazu listinou (internetové stránky), dospěl žalovaný k závěru, že ČIŽP nedodržela formálně správný postup při vlastním zajišťování důkazu. Žalovaný konstatoval, že usnesením o zajištění důkazu nebyl zachycen stav předmětných internetových stránek tiskem ani uložením na elektronický nosič dat. Uvedený přepis internetové diskuze je dle názoru žalovaného ve své podstatě spíše úkonem před zahájením správního řízení, nežli listinou. Navíc provedeným přepisem došlo k manipulaci s předmětným textem, přičemž tento byl ČIŽP nepřípustně změn a v žádném případě neodpovídá stavu internetových stránek, který vzala ČIŽP v potaz pro své rozhodování, tj. pro vydání usnesení o zajištění předmětného důkazu. Z toho důvodu považoval žalovaný zajištění předmětného důkazu za provedené v rozporu se zákonem, a proto usnesení ČIŽP zrušil a bez dalšího řízení ve věci zastavil. Uvedl, že je dále zřejmé, že zajištění důkazu (informací) v odpovídající formě ani stavu, který na určité internetové stránce byl v okamžiku správního rozhodnutí, nelze v současnosti jakkoliv zhojit. Závěrem žalovaný dodal, že zrušením předmětného usnesení není jakkoliv dotčeno využití informací zaznamenaných v protokolu ze dne 14. 3. 2012, č.j. ČIŽP/47/OOP/1203913.001/12/BPL, pro potřeby jiných řízení či správních aktů.

Prvostupňovým rozhodnutím ČIŽP ze dne 7. 11. 2012, č.j. ČIŽP/47/OOP/1203913.021/12/BPL bylo žalobci zakázáno na území registrovaného významného krajinného prvku Grunty v k.ú. Jiříkovice provádět orgánem ochrany přírody nepovolené zásahy, které by mohly vést k poškození nebo zničení tohoto významného krajinného prvku nebo ohrožení či oslabení jeho ekologicko-stabilizační funkce, zejména umísťovat (ať už vlastními prostředky, nebo prostřednictvím najatého subjektu) jakékoliv rekreační objekty (stavby, zařízení či výrobky plnící funkci stavby), včetně mobilních objektů typu maringotka, obytný přívěs, obytný vůz atd., jakož i s tím spojené odstavování a parkování motorových vozidel.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 27. 11. 2012 odvolání, které dne 4. 12. 2012 doplnil. V odvolání uváděl obdobné námitky jako v podané žalobě. V odvolání žalobce vznesl podnět k vyloučení Ing. J. P. z rozhodování o odvolání.

Žalobou napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný nejprve zopakoval dosavadní průběh správního řízení a podrobně se vyjádřil k jednotlivým odvolacím námitkám a dospěl k závěru, že využívání VKP Grunty žalobcem je pokračující činností AQUAPLAN a.s. Dle názoru žalovaného bylo jednoznačně prokázáno, že podnikání žalobce je v rozporu se zákonnou ochranou VKP Grunty a jeho škodlivost či negativní účinky na chráněnou přírodu dokládají i odborná posouzení založená ve spise. Proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí. K námitce žalobce týkající se podjatosti Ing. J. P. žalovaný uvedl, že bylo v mezidobí vydáno usnesení č.j. 905/430/13 44959/ENV/13, kterým bylo rozhodnuto, že Ing. J. P. není vyloučen z předmětného řízení.

Ve správním spisu je dále založena kupní smlouva uzavřenou dne 21. 12. 2006 mezi prodávajícím AQUAPARK MORAVA s.r.o. a kupujícím AQUAPLAN s.r.o., kterou se převádí vlastnické právo ke stavbě vodního díla – akumulární vodní nádrži Grunty (včetně hráze, stavidla, zpevňovacích ploch a veškerého příslušenství), vybudované na pozemcích cizích vlastníků, a přístupové komunikaci v k.ú. Jiříkovice, a dále k 13 pozemkům vedeným v evidenci Pozemkového katastru pod p.č. 441/2, 500/1, 518/1, 524/1, 1048, 1085, 1091, 1092, 1095, 1104, 1111, 1123, 1131 a 1141 v k.ú. Jiříkovice. Po provedených pozemkových úpravách se jedná o pozemky zapsané v Katastru nemovitosti pod p.č. 631/136, 631/103, 631/155, 631/154, 631/35, 631/41, 631/42, 631/45, 631/54, 631/78, 631/83 a 631/89 v k.ú. Jiříkovice. Ve vyjádření ze dne 27. 2. 2012 sdělila ČIŽP společnost AQUAPARK MORAVA s.r.o., že ke dni 30. 11. 2011 ukončila vůči žalobci nájemní vztah, jehož předmětem bylo mimo jiné i užívání pozemků na předmětné území.

Dále je ve správním spisu založeno usnesení náměstka ministra životního prostředí – státního tajemníka pro sekci státní správy ze dne 18. 7. 2013, č.j. 905/430/13, 44959/ENV/13, kterým bylo rozhodnuto o tom, že Ing. J. P. není vyloučen z odvolacího řízení. O rozkladu žalobce proti tomuto usnesení rozhodl ministr životního prostředí dne 6. 11. 2013, pod č.j. 4835/M/13, 76522/ENV/13 tak, že rozklad zamítl.

Rovněž je ve spisu založeno stanovisko žalovaného ze dne 6. 8. 2012, ve kterém je uvedeno, že celé řízení týkající se omezení a zákazu činnosti zastaveno nebylo a ani být zastaveno nemohlo, jelikož odvolání bylo podáno pouze ve věci usnesení o zajištění důkazu.

Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhl nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

Žalobce souhlasil s projednáním věci bez jednání, žalovaný se ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Soud tedy postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle ustanovení § 66 zákona č. 114/1992 Sb., v rozhodném znění, je orgán ochrany přírody oprávněn stanovit fyzickým a právnickým osobám podmínky pro výkon činnosti, která by mohla způsobit nedovolenou změnu obecně nebo zvláště chráněných částí přírody, popřípadě takovou činnost zakázat.

Podle ustanovení § 3 odst. 1 písm. b) téhož zákona je vymezen pro účely tohoto zákona významný krajinný prvek jako ekologicky, geomorfologicky nebo esteticky hodnotná část krajiny, utváří její typický vzhled nebo přispívá k udržení její stability. Významnými krajinnými prvky jsou lesy, rašeliniště, vodní toky, rybníky, jezera, údolní nivy. Dále jsou jimi jiné části krajiny, které zaregistruje podle § 6 orgán ochrany přírody jako významný krajinný

prvek, zejména mokřady, stepní trávníky, remízy, meze, trvalé travní plochy, naleziště nerostů a zkamenělin, umělé i přirozené skalní útvary, výchozy a odkryvy. Mohou jimi být i cenné plochy porostů sídleních útvarů včetně historických zahrad a parků. Zvláště chráněná část přírody je z této definice vyňata (písmeno f).

Podle ustanovení § 4 odst. 2 téhož zákona jsou významné krajinné prvky chráněny před poškozováním a ničením. Využívají se pouze tak, aby nebyla narušena jejich obnova a nedošlo k ohrožení nebo oslabení jejich stabilizační funkce. K zásahům, které by mohly vést k poškození nebo zničení významného krajinného prvku nebo ohrožení či oslabení jeho ekologicko-stabilizační funkce, si musí ten, kdo takové zásahy zamýšlí, opatřit závazné stanovisko orgánu ochrany přírody. Mezi takové zásahy patří zejména umisťování staveb, pozemkové úpravy, změny kultur pozemků, odvodňování pozemků, úpravy vodních toků a nádrží a těžba nerostů. Podrobnosti ochrany významných krajinných prvků stanoví Ministerstvo životního prostředí obecně závazným právním předpisem.

Registrovaný významný krajinný prvek Grunty je veřejnou vyhláškou Okresního úřadu Brno-Venkov ze dne 5. 12. 1994, č.j. ŽP 7041/94-Hk, charakterizován takto: „*Dno úvalovitého údolí v nadmořské výšce 236-248 m. Umělá vodní nádrž, v přítokové části lemovaná litorálními a mokřadními společenstvy rákosu a orobince. V přilehlém remízku převládá javor jasanolistý, z dalších dřevin jsou výrazněji zastoupeny javor klen, jilm vaz, vrby, topoly, jasan, bez. Hnízdiště vodního ptactva. V dřevinné skladbě nahradit javor jasanolistý domácími listnáči. Ekologicky významný krajinný prvek.*“

Rozhodnutí podle ustanovení § 66 zákona č. 114/1992 Sb. je z povahy věci výrazně preventivním opatřením, které umožňuje orgánu ochrany přírody předcházet vzniku poškození životního prostředí či minimalizovat škodlivé vlivy na přírodu a její části, a to jak při obecné, tak i při zvláštní ochraně (MIKO, Ladislav a kol. Zákon o ochraně přírody a krajiny: komentář. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2007, s. 269).

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2008, čj. 9 As 8/2008-80 (dostupný na: www.nssoud.cz), vyplývá, že životní prostředí je jednou z nejvyšších hodnot, kterou je třeba účinně chránit nejen v zájmu jednotlivců, ale i v zájmu celku. Nejdůležitějšími zásadami při ochraně životního prostředí jsou zásada prevence, předběžné opatření a odpovědnosti původce. Zásady prevence a předběžné opatření se proto jako nosné zásady promítají do jednotlivých právních předpisů na úseku ochrany životního prostředí a jejich projevem je mimo jiné i pravomoc orgánu ochrany přírody zakotvená v ustanovení § 66 zákona č. 114/1992 Sb. zasáhnout v případě zjištěného ohrožení zájmů přírody a činnost ohrožující tyto zájmy omezit stanovením podmínek pro její výkon, případně tuto činnost i zakázat.

Právě preventivní povaha působení povinnosti uložené v řízení podle ustanovení § 66 tohoto zákona umožňuje naplňovat výše zmíněný účel efektivní ochrany životního prostředí. Orgán ochrany přírody tedy nemusí pouze reagovat na nepříznivé důsledky rušivé činnosti, ale je oprávněn těmto důsledkům aktivně předcházet právě cestou stanovení podmínek pro další činnost povinných subjektů. Neuplatňuje svoji pravomoc pouze následným postihem protiprávního jednání (např. postihem za správní delikt podle ustanovení § 88 odst. 1 citovaného zákona), ale je oprávněn rovněž omezit specifikovaným způsobem činnost do budoucna. Takové omezení může spočívat ve stanovení konkrétních faktických podmínek či omezení pro výkon určité činnosti.

V daném případě z internetové diskuze, z vyjádření žalobce v průběhu správního řízení a z jím předložených podkladů během správního řízení vyplynulo, že má zájem na předmětném území realizovat stejný, resp. obdobný záměr jako byl doposud na předmětném území realizován. Tímto rozhodnutím chtěla ČIŽP žalobci zdůraznit, že má v případě zásahů do významného krajinného prvku Grunty, což žalobce činit zcela nepochybně chtěl, postupovat v souladu se zákonem č. 114/1992 Sb., tj. jen se závazným stanoviskem orgánu ochrany přírody. V daném případě by se tento postup mohl jevit jako nadbytečný, když každý má povinnost dodržovat zákony a jimi stanovené povinnosti, ovšem s ohledem na předchozí činnost společnosti AQUAPARK MORAVA s.r.o. (která byla ve smluvním vztahu s žalobcem a byla dříve vůči předmětným pozemkům v postavení nájemce), která do území protiprávně umístila několik objektů, se jeví soudu tento postup správních orgánů jako adekvátní dané situaci na daném místě.

Podle ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.

K námitkám žalobce ohledně podjatosti Ing. J. P. soud uvádí, že v tomto případě postupoval žalovaný chybně, když nevyčkal rozhodnutí o rozkladu, ale s ohledem na to, že byl rozklad zamítnut a pochybnosti o podjatosti tak nebyly shledány a Ing. J. P. nebyl z odvolacího řízení vyloučen, tak toto pochybení žalovaného nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Tento závěr koresponduje s názorem vyjádřeném v rozsudku ze dne 14. 6. 2012, č.j. 1As 55/2012-32, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že „*správní orgán může pokračovat v řízení již po (nepravomocném) rozhodnutí o námitce podjatosti podle § 14 správního řádu z roku 2004, byť samozřejmě nese riziko, že odvolací orgán bude mít na námitku podjatosti jiný názor.*“

Soud se námitkou ohledně podjatosti Ing. J. P. zabýval nejen z hlediska procesu, jak uvedl výše, ale zabýval se i rovněž věcným posouzením této námítky. Soud neshledal námitky žalobce důvodnými, a to z následujících důvodů.

K porušení principu „*nemo iudex in causa sua*“, které žalobce spatřoval v tom, že Ing. J. P. rozhodoval ve věci vydání rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2012, č.j. 953/560/12 (pozn. soudu: rozhodnutí, kterým bylo zrušeno rozhodnutí ČIŽP o zajištění důkazu listinou), ve věci vydání stanoviska ze dne 6. 8. 2012 a zároveň ve věci rozhodnutí o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ČIŽP, soud uvádí, že se neztotožnil s názorem žalobce. Vydání procesního rozhodnutí ve věci, tj. rozhodnutí týkající se zajištění důkazu, kterým byl upraven pouze průběh řízení (zrušeno usnesení o zajištění důkazu listinou), jakož i vydání stanoviska, nelze dle názoru soudu hodnotit jako porušení principu „*nemo iudex in causa sua*“. Za takovou situaci je možné dle soudu označit např. to, kdyby Ing. J. P. vydal prvostupňové rozhodnutí ČIŽP, následně nastoupil do zaměstnání u žalovaného a rozhodoval by o tomto prvostupňovém rozhodnutí ČIŽP, či pokud by Ing. P. byl v příbuzenském či jiném vztahu k účastníkům řízení, popř. měl zájem na výsledku předmětného řízení. Taková situace však v předmětné věci nenastala. Pokud by soud přisvědčil názoru žalobce, znamenalo by to ve svém důsledku, že by každé jednotlivé rozhodnutí, lhostejno zda procesní či meritorní, muselo být u správního

orgánu vydáno jinou osobou, pokud by byla každá úřední osoba podjatá na základě procesního rozhodnutí ve věci či vydání stanoviska.

Pro naplnění podmínek ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu je nutné jednak shledat poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcem, a dále také zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o nepodjatosti úřední osoby. V daném případě soud shledal, že Ing. J. P. měl jistý poměr k věci, a to výše uvedeným procesním rozhodnutím a vydáním stanoviska, v daném případě však soud neshledal, že by Ing. P. měl zájem na výsledku řízení, když žalobce ani ve svém podnětu k vyloučení Ing. P., ani v odvolání proti usnesení, kterým Ing. P. nebyl vyloučen z projednání odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, jakož ani v žalobě tento „zájem“ nijak konkrétně nespecifikoval. Samotná činnost v rámci předmětného správního řízení nepředstavuje naplnění pojmu „zájem na výsledku řízení“.

K námitce, že Ing. P. dal ve stanovisku ze dne 6. 8. 2012 jednoznačně najevo své kladné stanovisko k budoucímu rozhodnutí ČIŽP a zároveň v tomto stanovisku hodnotil procesní postup žalobce, čímž tak ještě před samotným prvostupňovým rozhodnutím vyjádřil svůj postoj k věci, z čehož dle názoru soudu vyplývá poměr Ing. P. k věci, pro který lze pochybovat o jeho nepodjatosti, soud uvádí, že ani tuto námitku žalobce neshledal důvodnou. V tomto stanovisku žalovaný reagoval na žádost ČIŽP o vysvětlení výrokové části rozhodnutí ze dne 14. 6. 2012, č.j. 953/560/12, jelikož žalobce v průběhu řízení uváděl, že bylo tímto rozhodnutím zastaveno celé správní řízení. Ve stanovisku je na str. 2 uveden právní názor na tuto problematiku. Dále je na str. 3 v posledním odstavci uvedeno toto: „*AQUAPLAN a.s. tedy nemůže s úspěchem obhájit názor, že řízení zahájené inspekci pod č.j. ČIŽP/47/SR01/1203913.001/12/BPL ze dne 20. 3. 2012 bylo ministerstvem zastaveno. Takový výklad výroku rozhodnutí MŽP č.j. 953/560/12, 33255/ENV/12 ze dne 14. 6. 2012 (právní moc 15. 6. 2012) je čistě účelový, nelogický, odporující obsahu předmětného rozhodnutí, navíc jdoucí proti smyslu příslušných ustanovení správního řádu, jak shora také uvedeno.*“ Dle názoru soudu je smyslem těchto vět především s odkazem na právní názor uvedený na str. 2 stanoviska sdělit, že názor žalobce je nesprávný, přičemž jde proti smyslu příslušných ustanovení správního řádu, která byla ve stanovisku citována. V takovém postupu soud neshledal pochybení. V žádném případě však z tohoto odstavce nevyplývá, že by Ing. P. jakkoliv vyjadřoval svůj postoj k meritu věci, když se stanovisko zabývalo pouze a jen výkladem výrokové části rozhodnutí ze dne 14. 6. 2012, kterým bylo zrušeno usnesení ČIŽP o zajištění důkazu.

K námitce žalobce týkající se zastavení řízení a z toho vyplývajících nicotnosti všech následných úkonů, včetně prvostupňového a žalobou napadeného rozhodnutí, soud uvádí, že z obsahu správního spisu je patrné, že řízení bylo zastaveno jen ve věci zajištění důkazu přepisem z internetové diskuze na www.grunty.cz, nikoli celé správní řízení vedené dle ustanovení § 66 zákona č. 114/1992 Sb. Výklad žalobce prezentovaný v průběhu správního řízení je tak třeba označit jako účelový.

K tomuto závěru soud dospěl na základě znění samotného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zrušeno usnesení ČIŽP o zajištění důkazu a řízení ve věci zastaveno. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že přezkoumával zákonnost a věcnost správnosti usnesení o zajištění důkazu listinou, přičemž na základě judikatury Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že zajištění důkazu bylo provedeno v rozporu se zákonem, a proto usnesení ČIŽP zrušil a bez dalšího řízení ve věci zastavil. Z tohoto odůvodnění je dle názoru soudu patrné, že se žalovaný zabýval pouze zákonností a věcnou správností usnesení o zajištění důkazu a vzhledem k tomu, že dospěl k závěru, že toto usnesení bylo vydáno

nezákonně, tak jej zrušil a zároveň řízení ve věci zajištění důkazu zastavil, a to s ohledem na to, že zajištění důkazu v odpovídající formě a stavu, který byl na předmětné internetové stránce v okamžiku rozhodnutí ČIŽP o zajištění důkazu, nelze v současnosti jakkoliv zhojit, jak taktéž žalovaný uvedl v odůvodnění rozhodnutí.

Ke stanovisku žalovaného ze dne 6. 8. 2012 soud považuje za vhodné konstatovat, že se jednalo v daném případě o sdělení pouze metodického charakteru, které žalovaný poskytl ČIŽP. Tímto stanoviskem žalovaný neprováděl výklad rozhodnutí ze dne 14. 6. 2012, č.j. 953/560/12 (rozhodnutí, kterým bylo zrušeno usnesení o zajištění důkazu), pouze ČIŽP vysvětlil nejasnosti, které však do řízení svými argumenty vnesl žalobce. Toto oprávnění Ministerstva životního prostředí vyplývá z ustanovení § 79 odst. 2 písm. b) zákona č. 114/1992 Sb., podle něhož ministerstvo řídí činnost České inspekce životního prostředí.

Žalobce dále namítal, že žalovaný prvostupňové rozhodnutí, kterému žalobce v odvolání vytýkal nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, nezrušil, ale odůvodnění doplnil. K této námitce soud uvádí, že lze souhlasit se žalovaným, že na podkladu správního spisu bylo možné nedostatky odvoláním napadeného rozhodnutí ČIŽP doplnit. Tento postup není nezákonný, naopak je v praxi velmi hojně využíváný, a to především s ohledem na zásadu procesní ekonomie a rychlosti řízení (ustanovení § 6 odst. 1 správního řádu). Tuto námitku žalobce tak soud neshledal důvodnou.

Žalobce rovněž namítal, že v celém správním řízení nebyl uveden jediný argument podepřený důkazem k tomu, jakou činností a jak přesně by mohla být způsobena nedovolená změna významného krajinného prvku Grunty. Jak již soud uvedl výše, z internetové diskuze, z vyjádření žalobce v průběhu správního řízení a z jím předložených podkladů během správního řízení vyplynulo, že má žalobce zájem na předmětném území realizovat stejný, resp. obdobný záměr jako byl doposud na předmětném území realizován. Žalobce sám k vyjádření k podkladům řízení ze dne 9. 10. 2012 přiložil Studii cílového záměru využití ploch u vodní nádrže Grunty, zpracovanou Ing. arch. V. V., a dále Posouzení vlivu záměru „Využití ploch u vodní nádrže Grunty v k.ú. Jiříkovice“ na zákonem chráněné zájmy ochrany přírody, zpracované RNDr. J. Z., únor 2011. V těchto přílohách je jak textově, tak graficky znázorněn záměr žalobce s předmětným územím (využití pro komerční rybolov – vybudování srubové stavby pro účely údržby správy vodní nádrže, ubytování správce a hlídače nádrže, včetně klubové místnosti a sociálního zařízení pro rybáře a skladových prostor; vymezení 6 stanovišť pro rybáře s možností přistavení stanu nebo mobilního obytného přívěsu atd.). Posouzením vlivu záměru od RNDr. J. Z. žalobce argumentoval v průběhu celého řízení (pozn. soudu: předložil jej skutečně fyzicky až ve vyjádření k podkladům rozhodnutí). Nadto přímo v žalobě žalobce uvedl, že nepopírá, že území významného krajinného prvku Grunty a jeho okolí by chtěl využít ke svým aktivitám. Při ústním jednání dne 11. 9. 2012 zástupce žalobce sdělil, že „*záměrem společnosti je vlastnit v oblasti nemovitosti (pozemky, stavby, zázemí...) a tyto nadále pronajímat dalšímu subjektu*“. Z preventivní povahy institutu dle ustanovení § 66 zákona č. 114/1992 Sb. vyplývá, že tento lze v daném případě na případ žalobce aplikovat, když z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá záměr žalobce pokračovat v realizování obdobného záměru na významném krajinném prvku Grunty, který zde byl dříve provozován. V daném případě je taktéž potřeba zdůraznit, že rozhodnutím ČIŽP ze dne 8. 10. 2010, č.j. 47/OOP/SR/02/0721707.002/10BPL, změněného rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 5. 2011, č.j. 2861/560/10, 101311/ENV/10, bylo společnosti AQUAPARK MORAVA s.r.o. uloženo uvést pozemky do původního stavu, tzn. do stavu bez 10 nezákonně umístěných objektů. Tento „trend“, jak jej označil žalovaný, tzn. navrácení významného krajinného prvku

do původního stavu, tak bylo legitimní udržet, a pro ten případ uložil žalobci zákaz podle ustanovení § 66 zákona č. 114/1992 Sb.

K další námitce žalobce, že webové stránky www.grunty.cz jsou bez jakéhokoliv důkazu označovány za webové stránky žalobce a že rovněž nebyl prokázán vztah mezi žalobcem a informacemi zveřejněnými na tomto webu, soud uvádí, že ani tuto námitku neshledal důvodnou. Soud nejprve uvádí, že ačkoliv nebyl důkaz přepisem z internetové diskuze zajištěn v souladu se zákonem, mohl protokol, ve kterém byl zaznamenán obsah diskuze na výše uvedených webových stránkách, sloužit jako podpůrný důkaz, který v kontextu s ostatními podklady zjištěnými v průběhu správního řízení podpořil závěr ČIŽP o uložení opatření podle ustanovení § 66 zákona č. 114/1992 Sb. Soud také přisvědčil názoru žalovaného v tom, že nikdo jiný než vlastník předmětného vodního díla, tj. vlastník objektů na pozemcích ve významném krajinném prvku Grunty by nemohl s těmito pozemky nakládat a disponovat a nabízet je k využití na internetu. V případě, že by se nejednalo o internetové stránky žalobce, stal by se žalobce obětí podvodného jednání třetích osob, což však není patrné ani ze správního spisu, ani to žalobce nikdy v průběhu správního a soudního řízení netvrdil.

K námitce ohledně nedůvodného spojování žalobce se společností AQUAPARK MORAVA s.r.o. soud uvádí, že žalobce se na základě kupní smlouvy uzavřené dne 21. 12. 2016 stal vlastníkem vodního díla – akumulační nádrže vodního díla – akumulační vodní nádrži Grunty (včetně hráze, stavidla, zpevňovacích ploch a veškerého příslušenství), vybudované na pozemcích cizích vlastníků, a přístupové komunikaci v k.ú. Jiříkovice, a dále vlastníkem 13 pozemků vedeným v evidenci Pozemkového katastru pod p.č. 441/2, 500/1, 518/1, 524/1, 1048, 1085, 1091, 1092, 1095, 1104, 1111, 1123, 1131 a 1141 v k.ú. Jiříkovice. Po provedených pozemkových úpravách se jedná o pozemky zapsané v Katastru nemovitosti pod p.č. 631/136, 631/103, 631/155, 631/154, 631/35, 631/41, 631/42, 631/45, 631/54, 631/78, 631/83 a 631/89 v k.ú. Jiříkovice. Ze spisu rovněž vyplývá, že ke dni 30. 11. 2011 společnost AQUAPARK MORAVA s.r.o. ukončila z pozice nájemce vůči žalobci nájemní vztah, jehož předmětem bylo taktéž užívání pozemků na předmětném území. Žalobce tyto skutečnosti nikdy nerozporoval a je tak možné je označit za nesporné.

Z uvedeného je tedy zřejmé, že minimálně v obchodní rovině mezi žalobcem a společností AQUAPARK MORAVA s.r.o. vztah existoval (kupní smlouva, nájemní smlouva). Z toho, že spolu s odvoláním žalobce předložil studii k záměru, který měl s aktivitami AQUAPARK MORAVA s.r.o. podobnost minimálně v tom, že předmětné území bude komerčně využíváno zejména pro rybolov, budou zřízeny (byť) mobilní objekty pro rybáře, vybudováno zázemí atd., lze dle názoru soudu dovodit, že žalobce chtěl v určité míře pokračovat v aktivitách dříve zde provozovaných. V takovém případě tak bylo možné mu uložit zákaz podle ustanovení § 66 zákona č. 114/1992 Sb., a to především s ohledem na to, že v dřívějších letech byly objekty do tohoto území, sice společností AQUAPARK MORAVA s.r.o., ale umísťovány nezákonně, bez příslušných závazných stanovisek. Takovému stavu se snažilo prvostupňového rozhodnutí zabránit.

K Posouzení vlivu záměru „Využití ploch u vodní nádrže Grunty v k.ú. Jiříkovice“, zpracované RNDr. J. Z., CSc., ze kterého vyplývá, že využití ploch u vodní nádrže Grunty není v konfliktu se zákonem chráněnými zájmy ochrany přírody, soud uvádí, že dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný, když se předmětný posudek zabývá pouze stavem biotopu již zmíněného předchozím záměrem, aniž by bylo možné posoudit jeho důsledky na „původní stav“. Byť se tato konstrukce jeví soudu jako poněkud formalistická, když v daném případě už nejspíše nikdy „původní stav“ nepůjde obnovit, je zcela legitimní, že se správní orgány (orgány

ochrany přírody) snažily tomuto stavu co nejvíce přiblížit a za tím účelem tak žalobci uložily zákaz podle ustanovení § 66 zákona č. 114/1992 Sb. Rovněž soud neshledal za důvodnou námitku, že si měly správní orgány vyžádat oponentní posudek. S ohledem na jejich odbornost takovýto postup nebyl v daném případě dle názoru soudu zapotřebí. V daném případě není zpracování záměru právně významné, když předmětem řízení nebylo umístování konkrétních zařízení, ale preventivní opatření k zachování stavu odpovídajícího ochraně přírody a krajiny.

Soud tedy ze všech výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v §103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. května 2017

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: P.